

«Στα ματωμένα χώματα» (Μίνα Μπουλέκου, Συγγραφέας-Ποιήτρια)

/ [Πεμπουσσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Άσμα Πένθιμο για την Κύπρο μας

Ιερό το χώμα που περπάτησα
στους δρόμους σου στερνά,
Αέρινη γη μου.

ΔΙΓΕΝΗ ΑΚΡΙΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΟΡΩΝ ΜΟΥ,
Ακοίμητε Φρουρέ του Βυζαντίου
έστεκες ανάμεσα σε δοξασίες και μύθους
για τους Ήρωές μας.
Μας άφησες σε άλλους χρόνους.

ΔΙΓΕΝΗ ΜΟΥ, ΦΡΟΥΡΕ ΜΟΥ,
γράφουμε ιστορία πένθιμη για την πατρίδα.
Αλαργινά Πουλιά έγιναν οι Μνήμες μου
σε μια Μαύρη Επέτειο «ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ».
Λαβωμένο το φορτίο που σήκωσα στους ώμους μου.

Αγέρι δυνατό
φύσηξε στον Πενταδάκτυλο,
σαρώνοντας στο πέρασμά του,
χνάρια ανθρώπινα.
Φονική καταιγίδα απλώθηκε
σαν λαίλαπα απ' τους βέβηλους,
αρπακτικά πουλιά, σκορπούσαν
τον όλεθρο στο σκλαβωμένο Γένος Μας.

Ορδές βαρβαρικές
πλημμύρισαν το νησί μου,
αθώες ψυχές έσταζαν
στα ματωμένα χώματα...
σώματα βασανισμένα αναζητούσαν
μια Ηρωική Έξοδο Διαφυγής.

Τα χέρια μου πληγιάστηκαν.

Ο αέρας μου στένεψε,
τα σωθικά μου καιγόντουσαν
ικέτευσα για Έλεος...
στην μπότα του Αττίλα.

Θρήνος απλώθηκε παντού,
σπαρακτικές φωνές με κατέκλυσαν
ερμητικά στο πεδίο της μάχης
σε ένα απέραντο αιματοκύλισμα.

Παναγιά μου ,
Δέσποινα Κυρά μου,
πρόφτασε το κακό που 'ρχεται
άκουσε την οδύνη μου για τα παιδιά σου.

Ταξιάρχη μου,
ύψωσε το Σπαθί Σου
στους λύκους που τρων' τις σάρκες μας.
Μας πρόδωσαν....

Άσμα Πένθιμο,
απλώθηκε απ' το μοιρολόι των γυναικών
πότε θα 'ρθει η ώρα της λευτεριάς;

Σε καρτερούσα Ώρες,
Χρόνια Ατέλειωτα,
Λυτρωτή μου.
Να απλώσεις το Χέρι Σου
δίπλα στο Δικό Μας.

Σαν σπίθα τρεμάμενη
στο Ουράνιο Φως
που χάραζε πριν την Αυγή.

Άκου τα βήματά μου,
που σιώπησαν
πώς πέρασαν τόσα χρόνια;
οι μνήμες μου νωπές
μ' ακολουθούν,
σε ένα Μνημόσυνο Αγάπης
για όλα τα θύματα που χάθηκαν.

Το χώμα σου φίλησα

Μακάρια Γη ΜΟΥ
και Ευχήθηκα από Καρδιάς
Να ξημερώσει μια ΝΕΑ ΗΜΕΡΑ.
Να Ανατείλει ο Ήλιος της Δικαιοσύνης
στο Προσκέφαλό Μας,
φωνάζοντας γοερά ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
του Λαού μου Προσευχή ΑΓΙΑ!